

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1442. usque ad annum 1460

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118324

§. 54. Ferdinandus spurius Alphonsi Filius Rex Neapoli salutatus

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66507)

tissimi erant, pluribus cumulavit benefi-
ciis. Diem obiit Alphonfus annos na-
tus sexaginta sex, nulla prole relicta;
quocirca Regnorum Arragoniæ, atque
Siciliæ successorem habuit Joannem Fra-
trem suum, jam antehac Navarræ Regem.

Sæcul. XV.
A.C. 1458.

§. LIV.

*Ferdinandus spurius Alphonfi Filius
Rex Neapoli salutatus.*

Alphonfus, priusquam moreretur, Fer-
dinandum filium suum spurium Nea-
politani Regni hæredem testamento nun-
cupavit, eique vix non expirans moni-
ta dedit, in tribus præcipue illum ad-
hortatus. I. Ut ad regimen quiete ge-
rendum, Arragonenses & Catalanos, tan-
quam Regno exosos a se dimoveret. II.
Exactiones haud ferendas, quas ipsemet
imposuerat, diminueret. III. Pacem cum
Ecclesia, aliisque statibus, atque Italiæ
Proceribus conservaret. Ceterum cum
Callistus Papa odium, quo in Alphonsum
secreto ferebatur, palam exerere non au-
deret, eoquod viventis potentiam time-
ret, illo tamen fati functo iram suam in
Ferdinandum effudit. Vix enim Pater
ejus extremum vitæ spiritum ediderat,
cum Pontifex omnes Episcopatus, quos
ab Alphonso conferre prohibebatur, libe-
re concedebat, regnumque Neapolitanum

Comm. Pii II
lib. 2 fol. 35.

S. Antonin.
tit. 22. cap. 16
§. 1.

Sæcul. XV.
A.C. 1458.

Surita lib.
16. cap. 38.
Et seq.

per Regis mortem vacare declararet. Quapropter Ferdinando inaugurationis diploma concedere renuit, regnumque Alphonso sine legitima prole defuncto, utpote prædium Sedis Apostolicæ beneficiarium ad Romanam Ecclesiam devolutum esse contendit, præcepitque Ferdinando sub pœna anathematis, ut nequaquam Regem se nominaret, eademque pœna ceteros Regni Principes ac civitates, ne ejus jussa facerent, monuit, clam vero cum subditis ejus de seditione egit, divulgatis etiam epistolis, quibus Ferdinandum supposititium, non autem legitimum Alphonso Filium dixerat. Quinimo, si qua fides quibusdam Historicis, Callistus Borgiæ Sororis suæ Filio Regnum Neapolitanum destinabat, quem jam antea Spoleti Ducem creaverat, Virum alioqui multis vitiis inquinatum. Hæc Pontificis consilia adeo exasperabant Ferdinandum, ut a sententia summi Pontificis ad futuram Synodum provocans, conscripto exercitu Romanam invadere moliretur, & ubique divulgaret, quod quidem Callisti dignitatem, non vero ejus personam revereretur, regni que Neapolitani jura Dei gratia, Patris beneficio, Eugenii & Nicolai Pontificum concessione, & Procerum, civitatum, ac populorum consensu obtineret; rationes vero, ob quas Calli-
stus

stus regnum ad se devolutum diceret, Sæcul. XV.
 frivolas esse; minas autem, ac Papæ A.C. 1458.
 censuras nihil se timere aiebat. (*) Ad
 hæc tamen priusquam prorumperet Fer-
 dinan-

(*) *Dum Continuator hæc tam libero calamo scribit, eundem vix non inconsideratum compilatorem ausim appellare; Probatum enim Historiæ scriptorem oporteret in rebus seu recensendis seu omittendis apprime prudentem, in dijudicandis sincerum & integrum, atque in iis, quæ laude aut vituperio digna sunt, internoscendis, oppido sagacem, & consideratum esse. Continuator autem noster inconsiderate Callistum criminatur de continuo erga Alphonsum odio, tandem in Ferdinandum apertius expleto, an autem aversio ista fuerit æqua vel iniqua, contra Personam, vel Alphonsi vitia, & vexationes, quibus Ecclesiam toto ferme regni sui tempore dilacerare conatus est, humana & divina jura privati sui commodi gratia protervere solitus, hæc inquam Continuator noster internoscere neglexit; Equidem Historici partes adimplevit, ex Spondano recensens, a Callisto Episcopatus post mortem Alphonsi fuisse collatos, Ferdinandum a successionis jure exclusum, illum adversus Papam indigna molitum esse, sed eadem sinceritate, qua Spondanus, indicare debuisset, quod hæc ex Joanne Joviano Pontano deprompserit, qui pro immoderato affectu*

Secul. XV
A. C. 1458.

dinandus, per literas & Oratores suos, quamvis incassum, iratum Callisti animum lenire quæsit.

§. LV.

Plures alii Principes de regno Neapolitano contendentes.

Nec Ferdinando alii deerant æmuli, qui Regnum Neapolitanum exteris Principibus vindicare adlaborabant. Nonnulli enim Carolum Vianæ Principem, regni que Navarrici hæredem ad capeffendum Regni Neapolitani sceptrum inducere conabantur, cum legitimus Alphonsi ex fratre Nepos esset. Hic tamen non tam liberi arbitrii selectu, quam potestatis defectu, neve in suspicionem affectati regni adduceretur, Neapoli discessit, quem exitum turbatus rerum status sortiturus esset, præstolaturus. Alii hanc

---

in Dominum suum, immodestissime in summum Pontificem elatus talia effutiit. *Non quidem ab Historico desiderandum, ut integras conscribat apologias, contra sinceritatem tamen & integritatem peccat, si duntaxat ea corradit, quæ unus vel alter auctor livido dente arrodit, carpitque, illa vero studiose reticet, quæ Scriptores alii longe plures æque ac præstantiores, vel commendant, vel ab aliis perperam dicta refutant.*